



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **IC-PARK ENERGO, a.s.**, IČO: 26401843
sídlem Slovanská alej 1960/24, Plzeň

zastoupeného JUDr. Petrem Poledne, Ph.D., advokátem
sídlem Maiselova 38/15, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1142/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 9. 2016, čj. 47124/ENV/16, 628/520/15

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“) ze dne 7. 9. 2016, čj. 47124/ENV/16, 628/520/15 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 29 písm. d) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

76/2002 Sb., o integrované prevenci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 76/2002 Sb.“), a § 72 odst. 1 písm. p) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 6. 2016, čj. ČIŽP/43/IPP/SR01/1504308.004/16/ZTS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 230 000 Kč podle § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb. za porušení povinnosti stanovené v § 16 odst. 1 písm. a) tohoto zákona spočívající v provozu zařízení Bioplynové stanice Svojsín v rozporu se závaznými podmínkami integrovaného povolení), kterým byly naplněny znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 37 odst. 4 tohoto zákona. Porušení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 76/2002 Sb. se přitom měl žalobce dopustit celkem 7 ve výroku rozhodnutí specifikovanými skutky.
3. Současně správní orgán prvního stupně uložil prvostupňovým rozhodnutím žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč podle ustanovení § 66 odst. 5 zákona o odpadech, a to za porušení:
 - (i.) § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech a za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 66 odst. 5 téhož zákona (shromažďování odpadu neutříděně podle jednotlivých druhů a kategorií),
 - (ii.) § 13 odst. 3 zákona o odpadech a za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 66 odst. 2 písm. c) téhož zákona (nevybavení místa nakládání s nebezpečným odpadem identifikačním listem příslušného nebezpečného odpadu), a
 - (iii.) § 19 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech ve spojení s § 39 odst. 1 zmíněného zákona a za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 66 odst. 2 písm. a) téhož zákona (nevedení průběžné evidence o odpadech a o způsobech nakládání s nimi).
4. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 8. 9. 2016, žalovaný odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapituloval průběh kontroly a shrnul kontrolní zjištění, k nimž správní orgán prvního stupně dospěl. Na str. 2 – 3 napadeného rozhodnutí pod písm. a) až g) identifikoval celkem 7 nedostatků spočívajících ve zjištěném porušení konkrétních podmínek integrovaného povolení vydaného dne 28. 6. 2012 Krajským úřadem Plzeňského kraje pod čj. ŽP/1116/12 (dále jen „integrované povolení“). Současně na str. 3 napadeného rozhodnutí popsal tři zjištěná porušení zákona o odpadech. Následně shrnul průběh prvostupňového řízení navazujícího na kontrolní zjištění a sumarizoval obsah odvolacích námitek, jimiž žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí brojil.
6. Žalovaný vyložil, že po posouzení obsahu předloženého správního spisu považoval „jako zcela nesporná“ tři z celkem 10 zjištěných porušení právních předpisů s tím, že tato tři konkrétně označená porušení „byla dle názoru MZP náležitě prokázána a podložena a sám účastník se k nim ve svém odvolání buď vůbec nijak nevyjádřil anebo pouze konstatoval, že uvedený nedostatek byl po kontrole ČIŽP napraven“. Žalovaný dále na str. 6 – 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal důvody, pro které nevyhověl jednotlivým odvolacím námitkám, jimiž žalobce brojil proti závěru o vině v souvislosti se zbývajícími

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

porušeními zákona č. 76/2002 Sb. a zákona o odpadech, a proti výši uložené pokuty. Se zřetelem k tomu, že žalobní body odpovídají žalobcem ve správním řízení uplatněným odvolacím námitkám, budou závěry žalovaného pro přehlednost rekapitulovány v rámci vypořádání žalobní argumentace.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě obecně uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí a současně nezákonné pro nesprávné posouzení právní otázky.
8. Pod *prvním žalobním bodem* žalobce k závěru žalovaného na str. 6 Napadeného rozhodnutí namítal, že shledal-li žalovaný nespornými pouze tři uvedená porušení, pak *a contrario* zbývající čtyři v prvostupňovém rozhodnutí namítaná porušení považoval za sporná a měl pochybnosti, zda k nim vůbec došlo. Napadené rozhodnutí je proto podle žalobce nesouladné se zásadou materiální pravdy a je nutno uplatnit zásadu *in dubio pro reo*, přičemž žalobce nelze sankcionovat za porušení povinností, nebyla-li tato porušení spolehlivě zjištěna.
9. Pod *druhým žalobním bodem* žalobce k pochybení spočívající v nedodržení předepsaného rozsahu sledování kvality organického hnojiva – digestátu jednou za měsíc při standardním provozu bioplynové stanice namítal, že již v rámci odvolání upozorňoval na to, že v současné době disponuje plně akreditovanou laboratoří poskytující laboratorní služby sloužící rovněž pro jiné bioplynové stanice. Žalovaný přitom podle žalobce neprokázal, že by žalobce kvalitu organického hnojiva - digestátu nesledoval. Žalobce doplnil, že kontrolní měření a sledování kvality organického hnojiva jsou automatickou součástí běžného provozu bioplynové stanice provozované žalobcem. Integrované povolení ve znění změny č. 2 ze dne 10. 4. 2015 přitom tuto povinnost „zmírňuje“ na provádění těchto kontrol s četností 2x za kalendářní rok před vyskladňováním digestátu, přičemž k takové změně by Krajský úřad Plzeňského kraje podle žalobce jistě nepřistoupil, pokud by měl pochybnost o tom, že žalobce tuto povinnost neplní.
10. Žalobce dále nesouhlasil (*třetí žalobní bod*) se závěrem o porušení podmínky integrovaného povolení spočívajícím v nezabezpečení vybraných manipulačních ploch proti případnému úniku závadných látek [nedostatek pod písm. a)]. Měl za to, že žalovaným deklarované porušení uvedené podmínky integrovaného povolení týkající se zabezpečení manipulačních ploch proti únikům se opírá o nesprávné právní hodnocení, jelikož podle další podmínky integrovaného povolení, a to podmínky stanovené v bodě 8 kapitoly 3.6 integrovaného povolení (ve znění změny č. 2 integrovaného povolení), byl žalobce povinen instalovat kontrolní systém pro zjišťování úniku závadných látek v termínu do dne 31. 7. 2015, přičemž tato lhůta v den kontroly, tj. dne 16. 6. 2015, neuplynula. Obdobný závěr lze dle žalobce dovodit rovněž na základě bodu 1 odst. 15 kapitoly 3.1. integrovaného povolení (ve znění změny č. 2 integrovaného povolení), podle které měl žalobce provést zaplachtování skladovacích nádrží digestátu tak, aby bylo zabráněno přítoku srážkových vod do těchto skladovacích nádrží digestátu, teprve v termínu do dne 31. 7. 2015. Žalobci proto nelze přičítat, že nedisponoval komplexními zabezpečovacími a kontrolními mechanismy proti únikům závadných látek ke dni kontroly, když k tomuto datu neuplynula lhůta pro jejich nastavení žalobcem ve smyslu uvedených podmínek integrovaného povolení. Pokud totiž příslušný správní úřad vydal integrované povolení (ve znění změny integrovaného povolení č. 1 a 2), v němž deklaroval jasná pravidla a vytyčil

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozsah povinností žalobce, pak podle žalobce mají jeho zvláštní povinnosti nepochybně přednost před obecně deklarovanou povinností stanovenou v tomtéž dokumentu. Žalobce doplnil, že v současné době jsou již příslušné zabezpečovací a kontrolní mechanismy plně nastaveny a manipulační plocha „F“ nadále jako skladovací prostor neslouží.

11. Pod *čtvrtým žalobním bodem* pak žalobce k závěru o nezabezpečení skladů před úniky závadných látek [nedostatek pod písm. b)] namítal, že vzhledem k tomu, že mu nebyla v integrovaném povolení povinnost písemně zaznamenávat kontroly výslovně stanovena, nelze mu porušení této povinnosti vytýkat. Žalobce byl přesvědčen, že ho nelze sankcionovat za nesplnění povinnosti provádění záznamu, když podle kapitoly 3.6 bodu 2 integrovaného povolení má sice žalobce kontrolovat sklady pro zjišťování úniku závadných látek, avšak není povinen tyto kontroly následně písemně zaznamenávat. Ze samotné skutečnosti, že správní orgán prvního stupně nenalezl záznamy o kontrole funkčnosti kontrolních systémů skladovacích nádrží, nelze podle žalobce dovodit, že žalobce porušil svoji povinnost nejméně jednou za 6 měsíců kontrolovat sklad, včetně výstupů jejich kontrolního systému, pro zjišťování úniku závadných látek a bezodkladně provádět včasné opravy. Žalovaný tudíž podle žalobce neprokázal, že by se žalobce vytýkaného pochybení dopustil.
12. Žalobce dále pod *pátým žalobním bodem* nesouhlasil se závěrem o porušení povinnosti podle kapitoly 3.6 bodu 4 integrovaného povolení [nedostatek pod písm. c)], podle něhož měl žalobce umístit a provozovat zařízení, v němž se závadné látky používají, zachycují, skladují, zpracovávají nebo dopravují tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu úniku těchto látek do půdy nebo jejich nežádoucímu smísení se srážkovými vodami. Žalobce v tomto směru uplatnil obdobnou argumentaci uvedenou již pod třetím žalobním bodem, když se domníval, že nelze přičítat k tíži žalobce nesplnění této povinnosti, jelikož povinnost instalovat kontrolní systém pro zjišťování úniku závadných látek byla jasně v integrovaném povolení stanovena k termínu do 31. 7. 2015.
13. Žalobce dále (*šestý žalobní bod*) nesouhlasil se závěrem o opomenutí kontroly čistoty a průchodnosti odtokové kanalizace [nedostatek pod písm. d)] a namítal, že skutečnost, že žalobce neevidoval příslušné záznamy v provozním deníku, nijak neprokazuje závěr žalovaného, že by požadované kontroly nečinil. Žalobce doplnil, že vzhledem k tomu, že nedošlo ze strany žalobce ke zjištění, která by vyžadovala nápravná opatření, nečinil tak žalobce ani písemné záznamy o případných nápravných opatřeních. Žalovaný přitom podle žalobce uvedenou argumentaci nezpochybnil a pouze ji označil za účelovou.
14. Pod *sedmým žalobním bodem* žalobce k závěru o nevedení knihy s nevyjímatelnými listy o příjmu zpracovaných surovin [nedostatek pod písm. g)] namítal, že žalobce měl povinnost stanovenou v bodě 14 kapitoly 3.1.1 integrovaného povolení porušit tím, že tuto knihu ode dne 1. 5. 2015 (kdy se stala účinná tato podmínka, tj. od nabytí právní moci změny č. 2 integrovaného povolení) do dne kontroly, tj. 16. 6. 2015, nevedl. Žalobce namítl, že již v odvolání uvedl, že požadavek na vedení této knihy byl do integrovaného povolení začleněn teprve na základě změny integrovaného povolení č. 2 účinné ke dni 1. 5. 2015, a teprve od tohoto data tak lze požadovat po žalobci vedení této knihy. Vzhledem k tomu, že ke kontrole došlo dne 16. 6. 2015, tedy ve velmi krátkém časovém úseku po zavedení této povinnosti, se žalobci takový výklad uvedeného požadavku jevil jako nepřiměřeně přísný a restriktivní.

15. K závěru o neshromažďování odpadu utříděně podle jeho druhu a kategorie pak žalobce pod *osmým žalobním bodem* namítal, že správní orgán prvního stupně při kontrole nalezených movitých věcí umístěných ve velkoobjemovém kontejneru (např. izolační vata, kusy dřeva, kusy polystyrenu, kovové profily atd.), tyto věci nesprávně kvalifikoval, když je bez dalšího označil za odpad ve smyslu zákona o odpadech, neboť většina z těchto věcí sloužila k jejich dalšímu použití a tedy úmyslem žalobce nebylo se jich zbavit (tak jak je pojem odpad definován v ustanovení § 3 odst. 1 zákona o odpadech). Žalobce tak nebyl povinován při nakládání s těmito věcmi postupovat podle zákona o odpadech. Závěr žalovaného, že stav předmětných movitých věcí jejich další využití k původnímu účelu vylučoval, neboť byly na volném prostranství vystaveny povětrnostnímu vlivu a současně byly shromažďovány společně a neuspořádaně, takže nebylo vyloučeno jejich vzájemné znečištění a znehodnocení, je podle žalobce irelevantní, neboť žalobce netvrdil, že by měly předmětné movité věci sloužit jejich původnímu účelu, když uvedl, že je mohl využít dále jinak, resp. neměl v úmyslu se jich zbavit.
16. K závěru o nevybavení místa s nebezpečnými odpady identifikačním listem tohoto odpadu žalobce namítl (*devátý žalobní bod*), že žalovaný jednoznačně neprokázal, že zejména v případě barelů nacházejících se v garáži se jednalo o nebezpečný odpad (když dle prvostupňového rozhodnutí šlo např. o kyblíky, kanystry atd.), který by musel být vybaven příslušným identifikačním listem. Nad rámec uvedeného žalobce deklaroval, že veškeré věci zmíněné v prvostupňovém rozhodnutí již žalobce použil či zlikvidoval, tj. vytrídil a odvezl.
17. Žalobce doplnil, že Krajský úřad Plzeňského kraje vyhověl žádosti žalobce podané dne 13. 1. 2015, a to prostřednictvím rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení ze dne 10. 4. 2015, čj. ŽP/414/15 (dále jen „rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení“), které by jistě úřad nevyhověl v případě, pokud by měl vážné pochybnosti o tom, že žalobce závažně porušuje podmínky integrovaného povolení a související právní předpisy. Krajský úřad Plzeňského kraje naopak podle žalobce vyhověl jeho žádosti a současně v rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení uvedl stanovisko k připomínkám správního orgánu prvního stupně (jakožto dotčeného správního orgánu) k činnosti žalobce, na základě kterého měl žalobce napravit některé nedostatky uvedené v připomínkách. Účinnost této změny č. 2 integrovaného povolení nastala ke dni právní moci rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení, tj. ke dni 1. 5. 2015. Teprve na základě těchto připomínek se tak žalobce seznámil s nutností zajistit ve stanovisku požadovaná opatření pro provozování zařízení Bioplynová stanice Svojsín. Rovněž tak byla podle žalobce stanovena konkrétní lhůta pro zavedení některých nezbytných opatření žalobcem vedoucích k zabezpečení manipulačních ploch proti únikům závadných látek, a to do dne 31. 7. 2015. Žalobce proto považoval za překvapující, že správní orgán prvního stupně postupem zcela nekonzistentním s postupem Krajského úřadu Plzeňského kraje provedl ještě před uplynutím této lhůty kontrolu a uvedené nedostatky shledal jako závažné porušování integrovaného povolení a zákona o odpadech, aniž by respektoval skutečnost, že ke dni kontroly nebyly povinnosti podle bodu 8 kapitoly 3.6 a bodu 15 kapitoly 3.1.1 rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení vůbec účinné a tedy žalobce nemohly zavazovat.
18. Žalobce konečně pod *desátým žalobním bodem* namítal, že žalovaný nerespektoval jednu ze základních zásad správního řízení, a to zásadu proporcionality, resp. přiměřenosti. Žalovaný podle žalobce v napadeném rozhodnutí uvedl, že se správní orgán prvního stupně vypořádal s kritérii pro uložení pokuty dostatečným způsobem, žalovaný však

podle žalobce vůbec nepřihlédl k žalobcem uplatněným námitkám, když sám správní orgán prvního stupně uzavřel, že „*nebylo prokázáno závažné poškození životního prostředí*“, resp. že v daném případě šlo o „*nepříliš velké množství odpadu, který byl nezákonným způsobem shromažďován*“ a dále, že nevedením evidence o odpadech „*nebylo přímo ohroženo či poškozeno životní prostředí*“. Žalobce doplnil, že vzhledem k tomu, že vytknuté nedostatky nezpůsobily žádnou škodu či újmu a představují ve větší míře jednorázová či marginální pochybení (např. v případě absence evidencí), která jsou k dnešnímu dni žalobcem již zcela eliminována, nelze podle jeho názoru pokutu v uložené výši považovat za proporcionální ve vztahu k závažnosti namítaných pochybení. Správní orgány podle žalobce vycházely zejména z případných hypotetických následků, které nastat mohly, avšak v daném případě nenastaly, neboť žádná škoda či újma způsobena žalobcem nebyla. Ohrožující potenciál porušení správní orgány podle žalobce náležitě neprokázaly a neodůvodnily. Sankce vykazuje podle žalobce nepřiměřenou tvrdost, a lze tak dovodit, že žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou přiměřenosti. Žalovaný přitom podle žalobce nijak nepřihlédl k tomu, že hospodaření žalobce za roky 2011 až 2014 skončilo pokaždé v hluboké ztrátě. Žalobce konstatoval, že jeho hospodářská situace neumožňuje hradit pokutu v řádu statisíců z jeho vlastních zdrojů.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1. 11. 2016 setrval na argumentaci uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. K námitkám vzneseným v rámci *prvního žalobního bodu* nesouhlasil s námitkou nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí. Poukázal na účelovou dezinterpretaci sdělení žalovaného v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že k závěru o nespornosti na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedených porušení dospěl žalovaný na základě úplné revize zákonnosti napadeného rozhodnutí v kontextu s tím, že žalobce sám v rámci odvolání uvedená porušení spornými nečinil a nečiní tak podle žalovaného ani v rámci žaloby.
21. K námitkám vzneseným v rámci *třetího a pátého žalobního bodu* žalovaný uvedl, že žalovaný jasně vyložil, jaké jednání je žalobci vytýkáno, přičemž zdůraznil, že nelze zaměňovat či nahrazovat základní povinnost zabezpečení manipulačních ploch před únikem závadných látek (kapitola 3.6 bod 1 integrovaného povolení) s povinností instalovat kontrolní systém pro zjišťování úniku závadných látek (kapitola 3.6 bod 8). Nejen že se jedná o dvě různé povinnosti, ale podle žalovaného nelze vůbec hovořit o tom, že by tyto dvě povinnosti byly v jakémkoli vztahu speciality. Byla-li žalobci pozdější změnou integrovaného povolení uložena povinnost instalace kontrolního systému pro zjišťování úniku závadných látek, nijak tato povinnost nenahradila základní povinnost zabezpečení manipulačních ploch proti úniku závadných látek, neboť primární povinností žalobce bylo právě zamezení úniku závadných látek (což nebylo plněno), nikoli nastavení kontrolního systému, který žalobce zpraví o tom, že k úniku dochází. Takový kontrolní systém přirozeně není ochranou proti úniku závadných látek sám o sobě, když v první řadě je nutno přijmout taková preventivní technická řešení, která úniku zabrání. Kontrolní systém plní podle žalovaného funkci doplňkovou, přičemž zvyšuje úroveň ochrany tím, že včas upozorní na selhání preventivních technických opatření projevujících se únikem látek. Žalobci nebylo podle žalovaného vytýkáno, že nezavedl onen kontrolní systém, ale že nezabezpečil manipulační plochy před únikem závadných látek, kdy tato povinnost byla součástí integrovaného povolení od samého počátku.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

22. K námitce vznesené pod *čtvrtým a šestým žalobním bodem* pak žalovaný uvedl, že v rámci napadeného rozhodnutí popsal důvody, pro které se nelze spokojit s prostým konstatováním žalobce o tom, že prováděl stanovené kontroly bez toho, aby byl schopen toto své tvrzení doložit. Pokud žalobce zavazovaly podmínky integrovaného povolení k určitému jednání, měl by být žalobce podle žalovaného připraven v rámci kontroly plnění těchto podmínek doložit kontrolnímu orgánu, že stanoveným způsobem jednal. Pokud žalobce písemné záznamy o předepsaných a provedených kontrolách nevedl, o možnost prokázat soulad svého jednání se závaznými podmínkami integrovaného povolení se připravil. Pokud kontrolní orgán následně zjistil, že k úniku závadných látek ze skladových ploch docházelo, mohl podle žalovaného zcela racionálně dovodit, že kýžené kontroly zabezpečení skladů proti takovému úniku prováděny v kýžené kvalitě evidentně nebyly. Totéž se týká dle žalovaného šestého žalobního bodu, kdy povinnost provádět o kontrolách záznamy v provozním deníku byla stanovena explicitně.
23. K *osmému a devátému žalobnímu bodu* žalovaný konstatoval, že skutečnou povahu uložených movitých věcí coby odpadu prokazuje především fotodokumentace pořízená na místě kontroly. Žalobce byl tedy podle žalovaného povinen postupovat při jejich shromažďování a skladování dle zákona o odpadech, což nečinil.
24. K námitkám vzneseným pod zbývajícimi žalobními body pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Replika žalobce

25. V replice ze dne 13. 1. 2017 žalobce setrval na námitkách uvedených pod *prvním žalobním bodem* s tím, že ve vztahu ke zbývajícím čtyřem namítaným porušením má žalovaný pochybnosti, zda k nim vůbec došlo, neboť tato porušení považuje za sporná.
26. K námitkám vzneseným pod *třetím a pátým žalobním bodem* žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že dvě předmětné povinnosti nejsou ve vztahu speciality, neboť z ustanovení § 39 odst. 4 písm. e) zákona č. 254/2001 Sb., vodní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), podle žalobce jednoznačně vyplývá, že jednou z forem opatření vedoucí k zabránění úniku do povrchových nebo podzemních vod nebo kanalizací je i vybudování kontrolního systému pro zjišťování úniku závadných látek. Jde tedy v daném případě nepochybně o konkrétní povinnost v rámci obecné povinnosti zabezpečit manipulační plochu proti únikům závadných látek. Pokud pak žalovaný uložil žalobci v integrovaném povolení konkrétní povinnosti týkající se opatření vedoucích k zabránění úniku do povrchových nebo podzemních vod nebo kanalizací, žalobce pak vycházel z těchto konkrétních požadavků. Lhůta pro splnění podmínky však v den konání kontroly neuplynula. Obdobný závěr lze podle žalobce dovodit rovněž ve vztahu k podmínce v bodě 15 kapitoly 3.1.1 integrovaného povolení. Žalobce přitom dodal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí omezuje pouze na konstatování, že žalobce manipulační plochy náležitě nezabezpečil, aniž by však konkrétně uváděl, jaká konkrétní opatření žalobce učinit měl a neučinil. Takovýto závěr je pak dle názoru žalobce nepřezkoumatelný, neboť vykazuje absenci skutkových důvodů, a není tak zřejmé, jakých konkrétních porušení se žalobce dopustil.
27. K námitkám vzneseným pod *čtvrtým a šestým žalobním bodem* pak žalobce konstatoval, že pokud žalovaný tvrdí, že žalobce kontroly nečinil, byl žalovaný povinen opatřit si veškeré rozhodné skutečnosti pro takové své rozhodnutí, rozhodně však nemohl spoléhat pouze na závěr, že pokud žalobce písemné záznamy o kontrolách nevedl, pak přišel o možnost

prokázat soulad svého jednání se závaznými podmínkami integrovaného povolení. Žalovanému je dle žalobce nepochybně známo, že skutečnost, zda kontroly byly či nebyly žalobcem prováděny, mohla být zjištěna i na základě jiných důkazních prostředků (svědecké výpovědi) než z písemných záznamů o kontrolách, k nimž navíc nebyl žalobce dle integrovaného povolení žádným způsobem povinován. Ani žalovaný tvrzená skutečnost, že v minulosti došlo k úniku závadných látek, neprokazuje nijak závěr, že žalobce příslušné kontroly nečinil. Žalovaný byl povinen tato svá tvrzení prokázat, a tedy nést a unést důkazní břemeno. Žalovaný sankcionuje žalobce nikoliv za to, že žalobce porušil určitým jednáním svoji (veřejnoprávní) právní povinnost, nýbrž za to, že žalobce dle názoru žalovaného neprokázal, že svoji povinnost neporušil. Princip presumované viny, ze které má účastník správního řízení povinnost se vyvinut, aplikovaný žalovaným, je podle žalobce v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*, jako se základní zásadou veřejnoprávního trestání.

28. Žalobce dále setrval na námitkách vznesených pod *osmým a devátým žalobním bodem* a doplnil, že žalovaný prostřednictvím fotodokumentace jednoznačně neprokázal účel využití na fotografiích zachycených movitých věcí, a skutečnost, že v případě barelů nacházejících se v garáži se jedná o nebezpečný odpad, který by musel být vybaven příslušným identifikačním listem. Rovněž z uvedeného závěru žalovaného tak podle žalobce vyplývá, že žalovaný zjistil skutečný stav neúplně a nepřesně, neboť z pouhé fotodokumentace nelze zcela jednoznačně dovodit účel dalšího použití na fotografii zachycených movitých věcí, a tedy i prokázat, že se jednalo o odpad ve smyslu zákona o odpadech.
29. Žalobce ve zbytku setrval na své žalobní argumentaci.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován). Soud přitom nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navržených důkazů, neboť všechny byly součástí spisového materiálu, z něhož soud při svém rozhodování vycházel.
31. Soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce v rámci *prvního žalobního bodu* namítal, že pokud žalovaný považoval za nesporná pouze tři ze všech deseti identifikovaných pochybení, pak byl postih žalobce za zbývající zjištěná porušení v rozporu se zásadou materiální pravdy a principem *in dubio pro reo*.
32. Soud k předmětným námitkám podotýká, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně uvedl, že správní orgán prvního stupně shledal porušení povinnosti uložené v § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 76/2002 Sb. v celkem sedmi bodech, přičemž kromě toho zaznamenal další tři porušení zákona o odpadech. Žalovaný přitom po posouzení obsahu předloženého správního spisu považoval za „zcela nesporná“ tři konkrétně specifikovaná porušení, a to (i.) nedodržení předepsaného rozsahu sledování kvality organického hnojiva - digestátu (v rozporu s kapitolou 3.10, druhou odrážkou písm. d) integrovaného povolení, ve znění platném od 25. 7. 2012 do 30. 4. 2015), (ii.) nepředložení dílčí roční zprávy o plnění podmínek integrovaného povolení za rok 2014

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

(v rozporu s kapitolou 3.11, první odrážkou integrovaného povolení) a (iii.) nevedení průběžné evidence o nakládání s odpady v předmětném zařízení v období 1. 1. 2014 - 16. 6. 2015 (v rozporu s ustanovením § 19 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech ve spojení s ustanovením § 39 odst. 1 téhož zákona). Žalovaný přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru výslovně uzavřel, že uvedená porušení zákona č. 76/2002 Sb. a zákona o odpadech „byla dle názoru MZP náležitě prokázána a podložena a sám účastník se k nim ve svém odvolání buď vůbec nijak nevyjádřil anebo pouze konstatoval, že uvedený nedostatek byl po kontrole ČIŽP napraven“.

33. Žalovanému je dle soudu třeba přisvědčit v tom, že z právě citovaných částí odůvodnění v žádném případě nevyplývá, že by žalovaný jakkoli zpochybnil závěry správního orgánu prvního stupně týkající se naplnění znaků skutkové podstaty správních deliktů i dalšími sedmi identifikovanými nedostatky, resp. že by závěry k tomuto okruhu skutků považoval za „sporná“.
34. Výše citované pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí směřují toliko k popisu důvodů, pro které se žalovaný k výše specifikovaným porušením v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže nevyjadřoval. Vycházel přitom zcela zřetelně z úvahy, že uvedená porušení byla ze strany správního orgánu prvního stupně náležitě odůvodněna, přičemž vyslovené závěry byly odpovídajícím způsobem důkazně podloženy. Žalovaný přitom k těmto třem okruhům skutků žádné další konkrétní závěry v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, neboť ani žalobce sám v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ve vztahu k odpovídajícím závěrům správního orgánu prvního stupně žádné konkrétní námítky nevznesl a omezil se toliko na tvrzení o odstranění vytknutých nedostatků po provedené kontrole.
35. Pokud tedy žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí označil tři z celkem deseti identifikovaných porušení zákona č. 76/2002 Sb. a zákona o odpadech za nesporná, nelze z toho s ohledem na výše uvedené v žádném ohledu dovodit, že by jakkoli zpochybnil závěr o vině žalobce správními delikty, jichž se měl žalobce dopustit zbývajících sedmi identifikovanými skutky.
36. Nedůvodnost námítky ostatně podporuje obsah str. 6 – 9 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný v návaznosti na výše citovanou pasáž vypořádal s dalšími odvolacími námitkami, jimiž žalobce brojil právě proti závěrům týkajícím se zbývajících sedmi zjištěných nedostatků. Žalovaný přitom neshledal žádnou z těchto námitek opodstatněnou.
37. Uvedenou žalobní námitku proto soud nemohl shledat opodstatněnou.
38. Soud dále nevešel ani na námítky vznesené pod *druhým žalobním bodem*, jimiž žalobce brojil proti závěrům o pochybení spočívajícím v nedodržení předepsaného rozsahu sledování kvality organického hnojiva – digestátu jednou za měsíc při standardním provozu bioplynové stanice.
39. Namítal-li žalobce, že již v rámci odvolání upozorňoval na to, že v současné době disponuje plně akreditovanou laboratoří poskytující laboratorní služby sloužící rovněž pro jiné bioplynové stanice, není zřejmé, jak by tato okolnost mohla být způsobitelná zpochybnit závěr žalovaného a správního orgánu prvního stupně o vině předmětným skutkem časově spadajícím do doby před zahájením předmětného správního řízení. Žalobce ostatně ani žádnou takovou konkrétní okolnost v této souvislosti netvrdil a omezil se toliko na uvedené tvrzení o odstranění následků svého jednání po provedení kontroly.

40. Žalobce dále v rámci uvedeného okruhu námitek namítal, že žalovaný neprokázal, že by žalobce kvalitu organického hnojiva - digestátu nesledoval. Žalobce poukazoval na to, že kontrolní měření a sledování kvality organického hnojiva jsou automatickou součástí běžného provozu bioplynové stanice provozované žalobcem, a současně upozorňoval na zmírnění dané povinnosti v důsledku nabytí právní moci rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení.
41. Soud ze správního spisu ověřil, že správní orgán prvního stupně dle části výroku prvostupňového rozhodnutí týkající se předmětného skutku, jímž se měl žalobce dopustit porušení povinnosti stanovené v § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 76/2002 Sb., žalobci vytýkal, že v konkrétně stanovené době od 25. 7. 2012 do nabytí právní moci rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení porušil povinnost uloženou mu pod druhou odrážkou písm. d) v kapitole 3.10 integrovaného povolení, když rozsah sledování kvality organického hnojiva – digestátu v protokolech o zkoušce za období od července 2012 do dubna 2015 předložených žalobcem v rámci kontrol provedených správním orgánem prvního stupně neodpovídá rozsahu sledování stanovenému v této závazné podmínce. Správní orgán prvního stupně v tomto směru ve výroku v rámci specifikace skutku konkrétně uvedl, že místo spalitelných látek byla ztrátou žíháním sušina stanovena organická sušina, tj. obsah organických látek a ukazatele P a K nebyly stanoveny vůbec. Nadto rozbor provedla laboratoř mimo rozsah její akreditace, a proto nebyly provedeny autorizovanou osobou. Stanovení fosforu a draslíku pak bylo podle správního orgánu prvního stupně provedeno pouze jedenkrát, přičemž pouze rozbor z března 2015 provedla akreditovaná laboratoř. Odůvodnění uvedených závěrů je pak obsaženo především na str. 8 prvostupňového rozhodnutí.
42. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce žádné námítky proti uvedeným závěrům vysloveným v Prvostupňovém rozhodnutí nevzněl a omezil se na str. 5 v bodě 11 toliko na výše připomenutou poznámku o svém chování po ukončení kontroly.
43. Soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
44. Za situace, kdy žalobce v rámci druhého okruhu žalobních bodů neuvedl žádné konkrétní skutečnosti poukazující na nezákonnost napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí, nezbylo zdejšímu soudu než v obdobně obecné rovině konstatovat, že napadené rozhodnutí ani prvostupňové rozhodnutí nejsou v daném ohledu podle přesvědčení zdejšího soudu zatížena vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky či procesní vadou, pro kterou by nemohly uvedené závěry obstát. Žalobce v žalobě shora citované konkrétní závěry správního orgánu prvního stupně nikterak věcně nezpochybnil ani nenamítal, že některé z výše uvedených zjištění neodpovídá skutečnosti. Soud proto toliko ověřil, že výše rekapitulované závěry správního orgánu prvního stupně mají oporu v obsahu správního spisu a uzavřel, že obecné námítky, podle které žalovaný porušení předmětné povinnosti neprokázal, nepřisvědčil. Zbývá doplnit, že okolnosti související se zmírněním podmínek v důsledku nabytí právní moci rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení nemohly být s ohledem na časové

vymezení uvedeného skutku pro závěry správních orgánů ani správního soudu jakkoli relevantní.

45. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce *pod třetím žalobním bodem* brojil proti závěru o porušení podmínky integrovaného povolení spočívajícím v nezabezpečení vybraných manipulačních ploch proti případnému úniku závadných látek [nedostatek pod písm. a)].
46. Podle bodu 1 kapitoly 3.6 integrovaného povolení byl žalobce povinen zabezpečit veškeré manipulační plochy proti případnému úniku látek škodlivých vodám dle ustanovení § 39 odst. 1 vodního zákona. Dle bodu 8 kapitoly 3.6 integrovaného povolení ve znění rozhodnutí o změně č. 2 pak byl žalobce povinen instalovat do 31. 7. 2015 kontrolní systém pro zjišťování úniku závadných látek.
47. Správní orgán prvního stupně v návaznosti na výsledky provedené kontroly shledal ve výroku prvostupňového rozhodnutí porušení uvedené podmínky integrovaného povolení v tom, že manipulační plocha před nádobou pro příjem pevných vstupních surovin, označená jako „F“ v plánu zařízení založeném ve spisu, nebyla v době kontroly dne 16. 6. 2015 zabezpečena tak, aby nemohlo dojít k úniku závadných látek či jimi kontaminovaných srážkových vod na okolní vodohospodářsky nezabezpečený terén. Správní orgán prvního stupně přitom uzavřel, že v důsledku uvedeného došlo mj. k úniku siláže na konkrétně označené místo, kde byla zjištěna i v době kontroly na místě. Obdobně nebyla podle závěrů vyslovených správním orgánem prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí zabezpečena ani zpevněná asfaltová plocha před silážními žlaby, označená jako „H“, když hromada masokostní moučky byla bez jakéhokoli zabezpečení, tedy i bez zakrytí, uložena v horní části předmětné plochy, která je vyspádována i na okolní vodohospodářsky nezabezpečený terén za manipulační plochou a napravo od ní. Konkrétní skutková zjištění ve vztahu k oběma manipulačním plochám jsou přitom popsána na str. 8 a 9 protokolu o kontrole ze dne 13. 10. 2014, čj. ČIŽP/43/IPP/1410455.006/14/ZHN, str. 8 a 9 protokolu o kontrole ze dne 2. 3. 2015, čj. ČIŽP/43/IPP/1500072.003/15/ZHN, a str. 10 a 11 protokolu o kontrole ze dne 3. 8. 2015, čj. ČIŽP/43/IPP/1504308.004/15/ZLP).
48. Žalobce se v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí v tomto směru omezil na námitky obdobné těm, které vznesl v podané žalobě.
49. Žalovaný k těmto námitkám v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobci je vytýkána skutečnost, že v rozporu s bodem 1) kapitoly 3.6 integrovaného povolení nezabezpečil vybrané manipulační plochy proti případnému úniku závadných látek. Tato skutečnost byla dle žalovaného náležitě prokázána. Předmětné manipulační plochy požadovaným způsobem zabezpečeny nebyly, v důsledku čehož došlo podle žalovaného alespoň u jedné z těchto ploch (F) k prokázanému úniku těchto látek (siláž) mimo uvedenou manipulační plochu. Podmínka zakotvená v bodu 1) kapitoly 3.6 integrovaného povolení tak přímo upravuje otázku zabezpečení manipulačních ploch předmětného zařízení a jako takovou ji nelze, jak to učinil žalobce ve své odvolací námitce, podle žalovaného zaměňovat s podmínkou v bodu 8) kapitoly 3.6 integrovaného povolení (ve znění změny č. 2 tohoto integrovaného povolení), jež skutečně stanovila termín 31. 7. 2015, avšak pouze pro instalaci kontrolního systému pro únik závadných látek z manipulačních ploch. Stanovení uvedeného termínu proto nelze podle žalovaného vykládat tak, že by před tímto termínem žalobce nezavazovala obecná povinnost podle

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

bodu 1) kapitoly 3.6 integrovaného povolení. S uvedeným bodem pak podle žalovaného nemá nic společného ani žalobcem namítaná otázka zaplachtování skladovacích nádrží digestátu (kapitola 3.1.1 bodu 15 integrovaného povolení ve znění změny č. 2 tohoto integrovaného povolení), v souvislosti s níž správní orgán prvního stupně žalobci v Prvostupňovém rozhodnutí nic nevytýká.

50. Soud nemohl vejít na námitku nesprávného posouzení rozhodné právní otázky, kterou žalobce opíral o znění podmínky stanovené v čl. 3.6 odst. 8 integrovaného povolení ve znění změny č. 2 integrovaného povolení, resp. o jím tvrzený vztah speciality obou podmínek vylučující jeho postih za porušení bodu 1 kapitoly 3.6 integrovaného povolení. Soud nemohl žalobci přisvědčit, že by povinnost uložená v bodě 7 kapitoly 3.6 integrovaného povolení s účinností od 1. 5. 2015 do 31. 7. 2015 negovala podmínku uvedenou v bodě 1 kapitoly 3.6 integrovaného povolení.
51. Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí je podle soudu zcela zjevné, za jaké konkrétní jednání, resp. opomenutí byl žalobce postihnut. Žalobci bylo vytýkáno, že v rozporu s povinností uloženou mu v bodě 1 kapitoly 3.6 nezabezpečil dvě konkrétně specifikované manipulační plochy před únikem závadných látek. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán prvního stupně specifikoval rovněž zjištěný následek opomenutí žalobce (srov. výše). Žalobce přitom proti těmto skutkovým závěrům nikterak nebrojil a nevznášel vůči nim žádné konkrétní námitky.
52. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně poukázal na to, že nelze zaměňovat či nahrazovat základní povinnost zabezpečení manipulačních ploch před únikem závadných látek uloženou žalobci v bodě 1 kapitoly 3.6 integrovaného povolení s povinností instalovat kontrolní systém pro zjišťování úniku závadných látek, vyplývající z bodu 8 kapitoly 3.6 integrovaného povolení ve znění jeho změny č. 2. Povinnost zřízení a instalování kontrolního systému, která byla žalobci integrovaným povolením nově uložena s účinností od 1. 5. 2015, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení, sice ve svém důsledku směřuje k zabránění shodnému následku, nelze však pochybovat o tom, že jde o povinnost jinou a na primární povinnosti zabezpečení manipulačních ploch nezávislou. Zatímco smyslem první povinnosti je přímo prostřednictvím k tomu způsobilých preventivních opatření zabránit samotnému úniku závadných látek z manipulačních ploch do okolního prostředí, smyslem a účelem posléze uvedené povinnosti je zvýšit úroveň ochrany životního prostředí tím, že fungující kontrolní systém provozovatele včas upozorní na selhání preventivních technických opatření, v důsledku něhož k úniku závadných látek dojde, tak, aby byly škodlivé následky takového úniku minimalizovány.
53. Pokud tedy žalobci byla změnou č. 2 integrovaného povolení uložena povinnost zřídit a do 31. 7. 2015 instalovat kontrolní systém pro zjišťování úniku závadných látek, nemohla tato okolnost ničeho změnit na jeho povinnosti uložené samotným integrovaným povolením v bodě 1 kapitoly 3.6. Povinnosti související se zřízením a udržováním kontrolního systému je třeba považovat za komplementární povinnost, jejímž smyslem je v souladu s dříve uvedeným zajistit, aby se provozovatel o případném nastalém úniku závadných látek včas dozvěděl a předešel případnému těžšímu následku v podobě vážnějšího poškození životního prostředí. Jakkoli tedy v širším pohledu směřují obě povinnosti k podobnému cíli, jde stále o povinnosti samostatné a na sobě nezávislé, přičemž neplnění povinnosti zabezpečit manipulační plochy před únikem závadných látek nelze v žádném

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

případě omlouvat tím, že žalobce nebyl k datu zjištění jeho protiprávního jednání povinen mít instalovaný kontrolní systém pro zjišťování takového úniku.

54. Soud se tedy z popsanych důvodů nemohl ztotožnit s žalobní námitkou poukazující na vztah speciality obou ustanovení specifikujících podmínky integrovaného povolení, vylučující podle žalobce nezbytnost plnění povinnosti uložené v bodě 1 kapitoly 3.6 integrovaného povolení. Takový výklad ostatně nelze připustit již proto, že by *ad absurdum* vedl k tomu, že by byl žalobce v době od 1. 5. 2015 do 31. 7. 2015 zproštěn povinnosti zabezpečit manipulační plochy proti úniku závadných látek (přičemž před i po tomto tříměsíčním období tuto povinnost měl).
55. Shodný závěr pak platí i ve vztahu k žalobcem zmíněné povinnosti uložené mu v bodě 15 kapitoly 3.1.1 integrovaného povolení ve znění rozhodnutí o změně č. 2, podle níž měl žalobce provést do 31. 7. 2015 opravu zaplachtování skladovacích nádrží digestátu tak, aby bylo zabráněno přítoku srážkových vod do těchto skladovacích nádrží digestátu. Ani tato okolnost nemůže z výše popsanych důvodů jakkoli negovat primární povinnost uloženou žalobci v bodě 1 kapitoly 3.6 integrovaného povolení, tj. zabezpečit manipulační plochy proti úniku závadných látek.
56. Na uvedených závěrech přitom nemůže s ohledem na pravidlo vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož „*při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*“, ničeho změnit žalobcem tvrzená okolnost, že v současné době jsou již příslušné zabezpečovací a kontrolní mechanismy plně nastaveny a manipulační plocha „F“ nadále jako skladovací prostor neslouží.
57. Ani tato žalobní námitka tedy nemohla být shledána důvodnou
58. Ze shodných důvodů pak soud nemohl vyhovět ani obsahově obdobným námitkám vzneseným pod *pátým okruhem žalobních bodů*, kde žalobce brojil proti závěru o porušení povinnosti podle bodu 4 kapitoly 3.6 integrovaného povolení, podle něhož měl žalobce umístit a provozovat zařízení, v němž se závadné látky používají, zachycují, skladují, zpracovávají nebo dopravují tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu úniku těchto látek do půdy nebo jejich nežádoucímu smísení se srážkovými vodami. Jelikož žalobce v tomto směru odkázal na argumentaci uvedenou pod třetím žalobním bodem, soud pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje na shora uvedené důvody a uzavírá, že ani v tomto ohledu není napadené rozhodnutí zatíženo vadou, pro kterou by nemohlo v soudním přezkumu obstát.
59. Soud se neztotožnil ani s námitkami vznesenými pod *čtvrtým žalobním bodem*, kde žalobce brojil proti závěru o nezabezpečení skladů před úniky závadných látek a měl za to, že nebyla-li mu v integrovaném povolení výslovně stanovena povinnost písemně zaznamenávat kontroly, nelze mu porušení této povinnosti vytýkat. Obdobné námitky přitom žalobce vznášel v rámci *šestého okruhu žalobních bodů* v souvislosti se závěrem o opomenutí kontroly čistoty a průchodnosti odtokové kanalizace.
60. Podle bodu 2 kapitoly 3.6 integrovaného povolení byl žalobce povinen nejméně jednou za 6 měsíců kontrolovat sklady, včetně výstupů jejich kontrolního systému pro zjišťování úniku závadných látek a bezodkladně provádět jejich včasné opravy, přičemž byl povinen sklady zabezpečit nepropustnou úpravou proti úniku závadných látek do podzemních nebo povrchových vod.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

61. Podle druhé odrážky písm. c) kapitoly 3.10 integrovaného povolení pak byl žalobce povinen kontrolovat jednou ročně čistotu a průchodnost odtokové jednotné kanalizace do Černošínského potoka, přičemž mu bylo uloženo, aby o kontrole a o přijatých opatřeních provedl záznam v provozním deníku zařízení.
62. Správní orgán prvního stupně dospěl v prvostupňovém rozhodnutí k závěru, že žalobce povinnost uloženou v bodu 2 kapitoly 3.6 integrovaného povolení porušil, když sklady v souladu s naposledy uvedenou podmínkou integrovaného povolení nekontroloval, přičemž záznamy o kontrole funkčnosti kontrolních systému skladovacích nádrží na digestát pro zjišťování úniku skladovaných látek, záznamy o zjištění jejich nefunkčnosti, ani záznamy o nutnosti opravy či o přijatých opatřeních nebyly podle správního orgánu prvního stupně nalezeny v provozním deníku ani v jiných v této souvislosti vyžádaných dokumentech. Současně správní orgán prvního stupně uzavřel o porušení povinnosti uložené v druhé odrážce písm. c) kapitoly 3.10 integrovaného povolení, když zjistil, že žalobce ode dne nabytí právní moci integrovaného povolení do dne kontroly nebyla požadovaná kontrola provedena a nebyl proveden záznam o takové kontrole v provozním deníku předloženém při kontrole ani v provozních denících předložených při předchozích kontrolách.
63. Žalobce se v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí v tomto směru omezil na námitky obdobné těm, které vznesl v podané žalobě.
64. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitkám zpochybňujícím závěr o nezabezpečení skladů proti úniku závadných látek uvedl, že povinnost provádět kontroly zabezpečení skladů proti úniku závadných látek v sobě logicky zahrnuje i povinnost činit o takto provedených kontrolách a jejich výsledcích záznamy. Jenom tyto záznamy jsou dokladem, že k uvedené kontrole skutečně došlo. Námitka žalobce, že požadované kontroly u daného bodu prováděl, byť o nich nikde nezaznamenával žádné údaje, navíc nemůže podle žalovaného obstát v daném případě, kdy se takovýto systém kontroly zabezpečení skladů ukázal vzhledem k prokázaným únikům závadných látek jako zcela nefunkční. K námitkám brojícím proti závěru o opomenutí kontroly čistoty a průchodnosti odtokové kanalizace pak žalovaný konstatoval, že i v tomto případě platí, že povinnost provádění záznamu o provedené kontrole a přijatých opatřeních do provozního deníku představuje neoddělitelnou součást výkonu této kontroly. V kapitole 3.10, druhé odrážce písm. c) integrovaného povolení je dle žalovaného navíc povinnost provedení záznamu do provozního deníku výslovně zmíněna. Námitku žalobce, že neprovedení záznamu do provozního deníku neprokazuje skutečnost, že žalobce neprováděl alespoň jednou ročně kontrolu čistoty a průchodnosti odtokové kanalizace do Černošínského potoka, považoval žalovaný za účelovou. Žalobci totiž musela být podle žalovaného skutečnost, že je mu nesplnění uvedené kontrolní povinnosti vytýkáno, známa již z protokolu o kontrole. Přesto toto tvrzení správního orgánu prvního stupně v průběhu předchozího kontrolního ani správního řízení až do okamžiku podání odvolání nenapadl.
65. Soud především nemohl žalobci přisvědčit, pokud svými námitkami poukazoval na nemožnost postihnout jej za neplnění povinnosti písemně zaznamenávat kontroly.
66. Pokud jde o povinnost uloženou v druhé odrážce písm. c) kapitoly 3.10 integrovaného povolení, je zcela evidentní, že žalobce byl na základě uvedeného ustanovení integrovaného povolení povinen provádět kontrolu čistoty a průchodnosti odtokové kanalizace do

Černošínského potoka a současně mu byla explicitně uložena povinnost provádět o takové kontrole záznamy do provozního deníku.

67. Správní orgány tedy podle stanoviska soudu nijak nepochybily, pokud ve vztahu k povinnostem uloženým v naposledy uvedeném ustanovení integrovaného povolení konstatovaly jak porušení povinnosti provádět kontroly, tak i porušení povinnosti provádět záznamy o takových kontrolách do provozního deníku, když zjistily, že žalobce požadované kontroly neprováděl, přičemž nebyl proveden záznam o takové kontrole v provozním deníku předloženém při kontrole ani v provozních denících předložených při předchozích kontrolách.
68. Soud přitom nemohl vejít na námitku, že skutečnost, že žalobce neevidoval příslušné záznamy v provozním deníku, nijak neprokazuje závěr žalovaného, že by požadované kontroly nečinil. Neprovádění písemných záznamů o provedených kontrolách, které žalobce nezpochybnil ani v podané žalobě, naopak podle soudu zcela logicky a správně považovaly správní orgány za klíčovou indicii o tom, že žalobce požadovanou kontrolu neprováděl. Pokud se pak žalobce v tomto směru omezil na námitku, že záznamy žalobce nečinil proto, že nebyly zjištěny takové nedostatky, které by vyžadovaly nápravná opatření, nelze než poukázat na to, že povinnost provádění písemných záznamů o prováděných kontrolách do provozního deníku nebyla v žádném ohledu v ustanovení druhé odrážky písm. c) kapitoly 3.10 integrovaného povolení vázána na to, zda jsou kontrolou zjištěny nedostatky. Žalobce byl tedy povinen záznamy o kontrole činit bez ohledu na to, k jakým zjištěním v rámci realizace kontroly dospěl.
69. Pokud pak jde o porušení povinnosti uložené v bodě 2 kapitoly 3.6 integrovaného povolení, je třeba zdůraznit, že žalobce nebyl prvostupňovým rozhodnutím postihnut za to, že nepředložil záznamy o provedených kontrolách skladů, ale za to, že v rozporu s bodem 2 kapitoly 3.6 integrovaného povolení žádné takové kontroly neprováděl. Správní orgány v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí jednoznačně uzavřely, že žalobce porušil povinnost uloženou v bodu 2 kapitoly 3.6 integrovaného povolení, když sklady v souladu s naposledy uvedenou podmínkou integrovaného povolení nekontroloval.
70. K námitce žalobce, že ho nelze sankcionovat za nesplnění povinnosti provádění záznamu o kontrole, když podle kapitoly 3.6 bodu 2 integrovaného povolení má sice žalobce kontrolovat sklady pro zjišťování úniku závadných látek, avšak není povinen tyto kontroly následně písemně zaznamenávat, soud tedy s ohledem na právě uvedené konstatuje, že správní orgány v tomto směru nepostihly žalobce za skutek spočívající v nepředložení záznamů, resp. nesplnění povinnosti provádět záznam o kontrole skladů, ale za jednání, resp. zdržení se jednání spočívající v neprovádění kontrol skladů v souladu s bodem 2 kapitoly 3.6. integrovaného povolení.
71. Z odůvodnění obou rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný a správní orgán prvního stupně založili svůj závěr mj. na zjištění, že záznamy o kontrole funkčnosti kontrolních systému skladovacích nádrží na digestát pro zjišťování úniku skladovaných látek, záznamy o zjištění jejich nefunkčnosti, ani záznamy o nutnosti opravy či o přijatých opatřeních nebyly nalezeny v provozním deníku ani v jiných v této souvislosti vyžádaných dokumentech. Podle žalovaného pak závěr o neprovádění požadovaných kontrol plyne rovněž ze správním orgánem prvního stupně zjištěného a popsáno protiprávního stavu, kdy docházelo k únikům závadných látek ze skladovacích prostor (viz níže).

72. Soud s odkazem na shora uvedené podotýká, že neprovádění záznamů o realizovaných kontrolách skladů skutečně svědčí v souladu se závěry správních orgánů o tom, že žalobce ve skutečnosti žádné takové pravidelné kontroly neprováděl. Soud přitom považuje za klíčové, že žalovaný závěr o porušení podmínky uvedené v bodě 2 kapitoly 3.6 integrovaného povolení nestavěl výlučně na zjištěních o absenci záznamů o provedených kontrolách v provozním deníku a v dalších žalobcem v rámci kontroly předložených podkladech, ale rovněž na kontrolou zjištěném protiprávním stavu spočívajícím v prokázaném úniku závadných látek ze skladovacích prostor (pravidelný únik digestátu ze skladovací nádrže B 1 na okolní vodohospodářsky nezabezpečený terén zjištěný již při kontrole dne 23. 7. 2014 – srov. především str. 9 protokolu ze dne 13. 10. 2014, čj. ČIŽP/43/IPP/1410455.006/14/ZHN), který byl podle obsahu správního spisu zjevný a žalobce na něj přesto nikterak nereagoval. Žalovaný tak podle soudu logicky dovodil, že pokud by žalobce požadované kontroly skutečně prováděl, musel by nutně pravidelný únik závadných látek odhalit.
73. O nevěrohodnosti tvrzení žalobce o provádění kontrol skladovacích nádrží pak svědčí rovněž skutečnost, že to byli právě zástupci žalobce, kteří v rámci kontroly na místě dne 23. 7. 2014 poukazovali na to, že záznamy o vizuální kontrole skladů jsou vedeny v provozním deníku zařízení, přičemž správní orgán prvního stupně žádné takové záznamy v provozních denících za roky 2012 – 2014 nenalezl.
74. Žalovanému proto podle soudu nelze na daném skutkovém půdorysu vytýkat, že porušení podmínky uvedené v bodě 2 kapitoly 3.6 integrovaného povolení neprokázal, resp. že své úvahy opřel shora popsáním způsobem mj. o absenci záznamů o prováděných kontrolách v provozním deníku. Napadené rozhodnutí není v tomto ohledu zatíženo vadou nezákonnosti.
75. Námitkám vzneseným pod čtvrtým a šestým žalobním bodem tedy soud z popsanych důvodů nepřisvědčil.
76. Soud neshledal důvodnou námitku vznesenou pod *sedmým žalobním bodem* zpochybňující závěr o porušení podmínky uložené pod bodem 14 kapitoly 3.1.1 integrovaného povolení ve znění rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení.
77. Žalobce byl podle naposledy uvedeného ustanovení s účinností od 1. 5. 2015, kdy nabylo rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení právní moci, povinen vést v zařízení knihu s nevyjímatelnými listy, do níž měl chronologicky zapisovat konkrétní skutečnosti k příjmu zpracovaných surovin do zařízení, a to vždy nejpozději 1 hodinu od příjmu suroviny do zařízení.
78. Správní orgán prvního stupně uzavřel v prvostupňovém rozhodnutí o porušení uvedené podmínky s tím, že v období od 1. 5. do 16. 6. 2015 žalobce takovou knihu s nevyjímatelnými listy nevedl.
79. I v tomto případě se žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí omezil na námitky obdobné těm, které vznesl v podané žalobě.
80. Žalovaný k těmto námitkám uvedl, že zavedení knihy s nevyjímatelnými listy určené pro chronologickou evidenci příjmu zpracovaných surovin nepředstavuje natolik časově a finančně náročné opatření, aby bylo odůvodnitelné nesplnění této povinnosti ještě cca jeden a půl měsíce od jejího zakotvení v předmětném integrovaném povolení. Vytknutí

uvedeného nedostatku se tak žalovanému nejeví jako přísné a restriktivní. Uvedená povinnost byla v době kontroly již platná a pro žalobce závazná.

81. Soud nemohl žalobci přisvědčit v jeho závěru o nepřiměřeně přísném a restriktivním postupu správních orgánů. Z obou rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že správní orgány v souladu s principem oficiality reagovaly závěrem o spáchání správního deliktu podle § 37 odst. 4 ve spojení s § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 76/2002 Sb. skutkem spočívajícím v neplnění shora uvedené podmínky v konkrétně zjištěném období. Žalobce nijak nezpochybňuje, že byl v daném období povinen uvedenou podmínku plnit, ani to, že ji v rozporu s naposledy označeným ustanovením zákona neplnil.
82. Ze závěru o vině uvedeným skutkem pak žalobce nemůže nikterak vyvinít okolnost, že bylo porušení podmínky integrovaného povolení zjištěno cca 1 a půl měsíce po jejím uložení. Žalovaný zcela správně konstatoval, že uvedenou dobu lze považovat za dostatečnou pro to, aby žalobce zajistil plnění předmětné povinnosti.
83. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.
84. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti vznesených pod *osmým a devátým žalobním bodem*, kde žalobce k závěru o neshromažďování odpadu utříděně podle jeho druhu a kategorie namítal, že většina věcí nebyla odpadem ve smyslu zákona o odpadech, a závěr o nevybavení místa s nebezpečnými odpady identifikačním listem tohoto odpadu zpochybňoval s tím, že žalovaný jednoznačně neprokázal, že se zejména v případě barelů nacházejících se v garáži jednalo o nebezpečný odpad.
85. Podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech platí, že původce odpadu je povinen shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií.
86. Podle § 13 odst. 3 zákona o odpadech jsou původce a oprávněná osoba, která nakládá s nebezpečným odpadem, povinni zpracovat identifikační list nebezpečného odpadu a místa nakládání s nebezpečným odpadem tímto listem vybavit.
87. Soud ze správního spisu zjistil, správní orgán prvního stupně uzavřel v prvostupňovém rozhodnutí o porušení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech žalobcem, neboť při kontrole na místě zjistil, že v zařízení se na volném prostranství ve velkoobjemovém kontejneru nacházela netříděná směs odpadů, a to plastové kbelíky od jedlého tuku, hliníkový plech, PET lahve, plastové hadice, čisté i znečištěné kusy igelitu, piliny, kusy dřeva, polystyrenu, filc, izolační vata, znečištěné kusy kartonu, kabely, kovové profily a smetky, a současně v jedné z garáží (dílně) u vjezdu do zařízení se v papírové krabici nacházela netříděná směs odpadů (papír, plasty, komunální odpad, hadry znečištěné ropnými látkami, smetky z dílny a další směs odpadů většinou znečištěná ropnými látkami). Porušení povinnosti uložené v § 13 odst. 3 zákona o odpadech pak správní orgán prvního stupně opřel o zjištění, že se ve strojovně zařízení ve dvou 200litrových barelech nacházely olejové filtry a v dalším barelu o stejném objemu byl zaznamenán odpad kategorie 15 02 02, přičemž současně v jedné z garáží (dílně) u vjezdu se v barelech nacházely kyblíky, kanystry, obaly od nebezpečných látek a další odpady znečištěné ropnými látkami.
88. Shodně jako v případě předchozích námitek se i v tomto případě žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí omezil na námitky obdobné těm, které vznesl v podané žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

89. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru o neshromažďování odpadu utříděně podle jeho druhu a kategorie poznamenal, že po zhlédnutí a posouzení na místě pořízené fotodokumentace (CD tvořící součást spisu jako položka č. 10, fotografie CIMG0587.JPG a CIMG0588.JPG) neshledal důvodnou námitku, dle níž se nejednalo o odpad, nýbrž o odložené věci, jež budou dále využity k původnímu účelu. Žalovaný uvedl, že stav předmětných movitých věcí jejich další využití k původnímu účelu vylučoval, neboť byly na volném prostranství vystaveny povětrnostnímu vlivu a současně byly shromažďovány společně a neuspořádaně, takže nebylo vyloučeno jejich vzájemné znečištění a znehodnocení. Jednalo se tak dle žalovaného o shromažďování odpadů ve smyslu zákona o odpadech, a to v rozporu s tímto zákonem o shromažďování neutříděné. Ke zjištění týkajícím se nevybavení místa s nebezpečnými odpady identifikačním listem tohoto odpadu žalovaný konstatoval, že obdobně jako u předchozího bodu i v tomto případě z předmětné fotodokumentace (obrázky CIMG0600.JPG, CIMG0601.JPG a CIMG0605.JPG) prokazatelně vyplývá, že se jednalo o odpad, který navíc vykazoval nebezpečné vlastnosti. Doplnil, že v barelech ve strojovně zařízení byly na uvedených snímcích jednoznačně zachyceny použité olejové filtry. Stejně tak z fotografií CIMG0494.JPG a CIMG0495.JPG je na pohled patrné, že kyblíky a kanystry shromážděné v garáži byly znečištěny ropnými látkami. Žalobce tak podle žalovaného v daném bodu svoji povinnost vybavit místo shromáždění nebezpečného odpadu příslušným identifikačním listem také jednoznačně nesplnil a dopustil se tak protiprávního jednání v takovém rozsahu, jak je mu to v prvostupňovém rozhodnutí vytýkáno.
90. Pokud jde o závěr o neutříděném shromažďování odpadu v rozporu s § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, soud po prostudování obsahu správního spisu neměl pochybnosti o tom, že žalobce v okamžiku kontroly uvedenou zákonnost povinnost porušoval. Z žalovaným označené fotodokumentace (fotografie CIMG0587.JPG, CIMG0588.JPG, CIMG0501.JPG a CIMG0502.JPG) soud ověřil, že správní orgány nepochybily, pokud věci odložené ve velkoprostorovém kontejneru a krabici v garáži posoudily jako odpad ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o odpadech. Soud nevěšel na obecnou argumentaci žalobce, dle níž většina z těchto věcí sloužila k jejich dalšímu použití a úmyslem žalobce nebylo se jich zbavit. Sám žalobce ostatně v průběhu kontroly prostřednictvím svého zástupce v průběhu kontroly uvedl, že předmětný kontejner je využíván na shromažďování odpadů, které jsou odvážena na skládku, pravděpodobně jako směsný komunální odpad (srov. str. 13 protokolu o kontrole ze dne 13. 10. 2014, čj. ČIŽP/43/IPP/1410455.006/14/ZHN, str. 15 protokolu o kontrole ze dne 2. 3. 2015, čj. ČIŽP/43/IPP/1500072.003/15/ZHN, a str. 3 protokolu o kontrole ze dne 17. 7. 2015, čj. ČIŽP/43/IPP/1504308.003/15/ZLP). Soud má shodně jako správní orgány za to, že s ohledem na charakter, stav a způsob uložení předmětných věcí bylo třeba věci umístěné ve velkoprostorovém kontejneru (plastové kbelíky od jedlého tuku, hliníkový plech, PET lahve, plastové hadice, čisté i znečištěné kusy igelitu, piliny, kusy dřeva, polystyrenu, filc, izolační vata, znečištěné kusy kartonu, kabely, kovové profily a smetky) a v papírové krabici v jedné z garáží (papír, plasty, komunální odpad, hadry znečištěné ropnými látkami, smetky z dílny a další směs odpadů většinou znečištěná ropnými látkami) nutno považovat za odpad ve smyslu zákona o odpadech a žalobce byl proto povinen postupovat v souladu se shora označeným ustanovením tohoto zákona.
91. Námitka, podle níž je irelevantní závěr žalovaného, že stav předmětných movitých věcí jejich další využití k původnímu účelu vylučoval, neboť byly na volném prostranství vystaveny povětrnostnímu vlivu a současně byly shromažďovány společně a neuspořádaně,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

takže nebylo vyloučeno jejich vzájemné znečištění a znehodnocení, není důvodná. Právě naopak, uvedený závěr žalovaného zachycuje klíčovou úvahu stran posouzení předmětných věcí jako odpadu na základě zjištěných objektivních okolností stran místa a způsobu shromažďování uvedených věcí. Na základě této úvahy přitom žalovaný neakceptoval obranu žalobce a neuvěřil tvrzení o tom, že žalobce neměl v úmyslu se předmětných věcí zbavit.

92. Obdobně obsah správního spisu poskytuje dostatečnou oporu pro závěr o tom, že žalobce v okamžik kontroly porušoval povinnost uloženou mu v § 13 odst. 3 zákona o odpadech. Z žalovaným označené fotodokumentace (fotografie CIMG0600.JPG, CIMG0601.JPG a CIMG0605.JPG) je podle soudu zjevné, že se v daném případě jednalo o odpad, který ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech vykazoval nebezpečné vlastnosti. Ze snímků CIMG0600.JPG a CIMG0601.JPG jednoznačně plyne, že v barelech ve strojovně zařízení byly skladovány použité olejové filtry. Stejně tak je třeba žalovanému přisvědčit, že z fotografií CIMG0494.JPG a CIMG0495.JPG je evidentně zřejmé, že kyblíky a kanystry shromážděné v garáži byly znečištěny ropnými látkami. Žalobce přitom uvedené konkrétní skutková zjištění nijak konkrétně nerozporoval, ani nenámítal, že by olejové filtry či ropnými látkami znečištěné nádoby nebylo lze z konkrétních důvodů považovat za nebezpečný odpad, popř. že kanystry a kyblíky nebyly znečištěny ropnými látkami. Jak bylo uvedeno výše, řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na dispoziční zásadě, přičemž je to žalobce, kdo správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Pokud se tedy žalobce omezil v tomto směru na námitku, že žalovaný jednoznačně neprokázal, že se jednalo o nebezpečný odpad, který by musel být vybaven příslušným identifikačním listem, nemohl mu soud v jeho obecné námitce ze shora uvedených důvodů přisvědčit.
93. Lze doplnit, že na uvedeném závěru nemůže s ohledem na shora vyložené pravidlo vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s. ničeho změnit argumentace žalobce, který deklaroval, že veškeré věci zmíněné v prvostupňovém rozhodnutí již použil či zlikvidoval. Shodně pak není způsobila jakkoli negovat výše uvedené závěry žalobcem akcentovaná okolnost vydání rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení. Z této skutečnosti nelze v rozporu s tvrzením žalobce nikterak dovodit, že žalobce podmínky integrovaného povolení plnil. Soud přitom výše vyložil důvody, pro které meritorní závěry správních orgánů o porušení podmínek integrovaného povolení nevylučuje skutečnost, že ke dni kontroly dne 16. 6. 2015 nebyl žalobce povinen plnit podmínky podle bodu 8 kapitoly 3.6 a bodu 15 kapitoly 3.1.1 integrovaného povolení ve znění rozhodnutí o změně č. 2 integrovaného povolení.
94. Z výše popsanych důvodů proto soud neshledal opodstatněnými ani námitky vznesené pod osmým a devátým žalobním bodem.
95. Soud konečně přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce pod *desátým žalobním bodem* brojil proti výši uložené pokuty.
96. Správní orgán prvního stupně na str. 9 – 12 obsáhle odůvodnil výši pokuty uložené za správní delikty podle zákona č. 76/2002 Sb. a zákona o odpadech. Pokud jde o správní delikt spočívající v porušení podmínek integrovaného povolení spáchaný celkem 7 skutky, neopomněl vyložit, která z předmětných porušení považoval za závažná a jakými úvahami

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

byl v tomto závěru veden. Současně správní orgán prvního stupně konkrétně označil přitěžující okolnosti, které měly dle jeho stanoviska vliv na výši sankce. Správní orgán prvního stupně přitom posléze uvedl, že v důsledku zbývajících dvou porušení sice nebylo přímo ohroženo či poškozeno životní prostředí či lidské zdraví, a je tedy třeba považovat za porušení méně závažná, přesto však jde podle správního orgánu prvního stupně z jím konkrétně uvedených důvodů o důležité povinnosti, které byl žalobce povinen plnit. Správní orgán prvního stupně v návaznosti na uvedené specifikoval další přitěžující okolnosti (velký počet porušení, doba trvání, míra ohrožení podzemních a povrchových vod, přístup žalobce k plnění povinností), rovněž však neopomněl zdůraznit klíčovou polehčující okolnost (absence prokázání závažného poškození životního prostředí), a uzavřel o uložení pokuty při spodní hranici zákonného rozmezí (2,3% horní hranice pokuty). Obdobně pak správní orgán prvního stupně postupoval i v případě odůvodnění výše pokuty podle zákona o odpadech, kde popsal svůj postup při aplikaci absorpční zásady a okruh přitěžujících a polehčujících okolností.

97. Žalobce se i ve vztahu k výši pokuty omezil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí na námitky obdobné těm, které vznesl v podané žalobě.
98. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí postup správního orgánu prvního stupně aproboval. S odkazem na § 38 odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb. a obdobné ustanovení § 67 odst. 2 zákona o odpadech uvedl, že se správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vypořádal s uvedenými kritérii dostatečným způsobem, přičemž je zcela zřejmé, jakými úvahami byl při určování výše obou pokut veden. Žalovaný nepřisvědčil námitce o nepřiměřenosti takto stanovené výše sankce. Zdůraznil, že vedle porušení a nedostatků majících spíše administrativní charakter (např. nedostatečné plnění evidenčních povinností a pořizování požadovaných záznamů) vykazovala další vytýkaná protiprávní jednání charakter reálný, tj. hrozící skutečným a bezprostředním dopadem na životní prostředí, přičemž bylo třeba přihlédnout k míře závažnosti ohrožení životního prostředí. Z výčtu a popisu jednotlivých vytýkaných správních deliktů bylo dle žalovaného zřejmé, že minimálně některé z nich nepochybně významným ohrožujícím potenciálem vůči jednotlivým složkám životního prostředí disponovaly. Žalovaný přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru poukázal na to, že žalobce např. v areálu svého zařízení nakládal se závadnými látkami (masokostní moučka, siláž, digestát) způsobem, který nevyklučoval únik těchto látek do okolního terénu, to vše s hrozícím následkem možné kontaminace podzemních vod resp. půdního či horninového prostředí těmito látkami. Zdůraznil, že míra ohrožujícího potenciálu protiprávního jednání může být sama o sobě vysoká bez toho, že by k nějakému skutečnému poškození životního prostředí nakonec došlo nebo že by bylo takovéto poškození správním orgánem prokázáno. Uzavřel, že ke kritériu závažnosti ohrožení životního prostředí bylo v daném případě přihlédnuto; tato závažnost přitom nebyla marginální. Žalovaný rovněž odmítl námitku, že se jednalo pouze o protiprávní jednání jednorázové, s tím, že u některých z vytýkaných skutků naopak protiprávní stav trval poměrně dlouhou dobu, což bylo v prvostupňovém rozhodnutí konstatováno. Žalovaný nezpochybnil, že žalobce okamžitě učinil příslušná opatření k nápravě nevyhovujícího stavu, odmítl je však považovat za polehčující okolnost s tím, že neodstranění takového protiprávního stavu by naopak bylo pro postavení žalobce v tomto správním řízení okolností přitěžující. K námitkám nepřiměřenosti výše uložených pokut ve vztahu k celkové hospodářské situaci žalobce žalovaný nezpochybnil, že pro stanovení výše ukládané pokuty je kritérium finanční a majetkové situace sankcionovaného subjektu rovněž určující. Poukázal na to, že

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

z žalobcem předložených podkladů (kopie daňových přiznání za roky 2011 - 2014) vyplývá, že tento podnikatelský subjekt vykázal za uvedené období ztrátu přesahující 10 000 000 Kč, pročez se lze dle žalovaného důvodně domnívat, že je-li žalobce řízení schopen provozovat svoji podnikatelskou činnost navzdory takto vysoké akumulované ztrátě, nemůže být pro něho sama o sobě likvidační pokuta o dva řády nižší. Žalovaný uzavřel, že povinnost neukládání likvidačních sankcí nelze vykládat a používat tak, že nelze sankcionovat účastníka, který se sám bez ohledu na ukládanou sankci nachází v nepříznivé ekonomické situaci a výše této sankce není vzhledem k rozsahu jeho celkové ztráty nijak zásadní.

99. Soud především nemohl přisvědčit žalobci v jeho námitce o porušení zásady přiměřenosti, resp. principu proporcionality. Namítal-li žalobce, že žalovaný vůbec nepřihlédl k žalobcem uplatněným námitkám, když sám správní orgán prvního stupně uzavřel, že „*nebylo prokázáno závažné poškození životního prostředí*“, resp. že v daném případě šlo o „*ne příliš velké množství odpadu, který byl nezákonným způsobem shromažďován*“ a dále, že nevedením evidence o odpadech „*nebylo přímo ohroženo či poškozeno životní prostředí*“, nemohl soud než s odkazem na výše uvedené konstatovat, že žalobcem označené dílčí závěry zachycují ty části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v nichž správní orgán prvního stupně zcela správně identifikoval jednotlivé polehčující okolnosti. Ty však nejsou ničím jiným, než jedním z prvků úvahy o výši sankce, proti nimž stály v posuzovaném případě závěry správních orgánů o závažnosti jednotlivých identifikovaných porušení a dále jimi identifikované přitěžující okolnosti. Soud přitom v reakci na obecně vznesenou námitku žalobce nezjistil, že by se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s některou konkrétní odvolací námitkou nevypořádal.
100. Žalobce se mýlí, pokud dovozuje, že správní orgány chybně reflektovaly „hypotetické následky“, resp. že ohrožující potenciál jednání žalobce náležitě neodůvodnily. Právě naopak správní orgán prvního stupně i žalovaný zcela správně zohlednili následek jednání žalobce v podobě ohrožení složek životního prostředí a zvažovali konkrétně stupeň míry jeho závažnosti. Žalovaný v tomto směru správně uzavřel, že ustanovení § 38 odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb. a § 67 odst. 2 zákona o odpadech přikazují správnímu orgánu zohlednit při rozhodování o výši pokuty jak nastalé škodlivé následky na životním prostředí (jeho poškození), tak i hypotetické následky, které nastat mohly, byť nakonec z různých důvodů nenastaly (závažnost ohrožení životního prostředí). Pokud pak současně správní orgány ve svých rozhodnutích přezkoumatelným způsobem vysvětlily, že k absenci prokázaného poškození životního prostředí přihlédly jako k významné polehčující okolnosti, nelze jejich postupu podle soudu ničeho vytknout.
101. Soud v této souvislosti připomíná, že při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004 - 87).
102. Žalobce nad rámec výše uvedeného netvrdil jiné konkrétní důvody pro závěr, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši. Neuplatnil žádnou bližší argumentaci, proč se mu jeví závěry žalovaného či správního orgánu prvního stupně při hodnocení jednotlivých zákonných kritérií excesivními.

103. Za tohoto stavu soud konstatuje, že správní orgány hodnotily všechna kritéria úvahy o výši pokuty předvídaná v ustanoveních § 38 odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb. a § 67 odst. 2 zákona o odpadech, zcela srozumitelně se k nim vyjádřily, přičemž hodnocení jednotlivých skutečností podle soudu nijak nevybočuje ze zásad logického vyvozování. Při zohlednění skutečnosti, že podle § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb. lze za správní delikt podle § 37 odst. 4 zákona uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč, závěr správních orgánů o uložení pokuty ve výši 230 000 Kč, tedy ve výši odpovídající 2,3% horní hranice zákonné sazby odpovídá podle soudu jimi provedenému hodnocení zákonných kritérií. Obdobný závěr pak platí i ve vztahu k úvaze o výši pokuty podle zákona o odpadech, kdy správní orgány mohly žalobci za správní delikty podle § 66 odst. 5, § 66 odst. 2 písm. c) a § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Ani v tomto případě tedy nelze pokutu uloženou ve výši odpovídající 5% horní hranice zákonné sazby považovat za nepřiměřenou skutkovým okolnostem posuzované věci.
104. Pokud pak žalobce namítal, že žalovaný nijak nepřihlédl k tomu, že hospodaření žalobce za roky 2011 až 2014 skončilo pokaždé v hluboké ztrátě, přičemž jeho hospodářská situace neumožňuje hradit pokutu v řádu statisíců z jeho vlastních zdrojů, nemohl soud jeho procesní obranu akceptovat.
105. K námitkám nepřiměřenosti výše uložených pokut ve vztahu k celkové hospodářské situaci žalobce pak soud zdůrazňuje, že žalovaný zcela správně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil důvody, pro které nemůže vykázání daňové ztráty sama o sobě založit nepřiměřenost výše uložené pokuty (či dokonce její likvidační charakter). Soud se s uvedenými důvody ztotožňuje a doplňuje, že tyto důvody odpovídají ustálené rozhodovací praxi správních soudů, podle jsou možnosti uložení relativně vysoké pokuty v případě právnických osob širší než u fyzických osob. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ostatně v tomto směru v usnesení ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, připustil dokonce možnost výjimek ze zákazu likvidačního charakteru pokuty u právnických osob (srov. bod 33 cit. usnesení). V opačném případě by právnické osoby, jež jsou účetně nemajetné, totiž nemohly být postiženy ani za nejzávažnější správní delikty, neboť by vždy mohly argumentovat likvidačním charakterem pokuty (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, čj. 10 Ads 140/2014 - 58). Považoval-li tedy v daném ohledu žalobce uloženou pokutu za nepřiměřenou toliko z důvodu, že v období 2011 – 2014 vykázal ze svého podnikání ztrátu, nemohl soud shledat jeho námitky důvodnými. Žalovaný v tomto směru trefně poznamenal, že byl-li žalobce řízení schopen provozovat svoji podnikatelskou činnost navzdory jím tvrzené vysoké akumulované ztrátě ve výši 10 000 000 Kč, nemůže být pro něho sama o sobě likvidační pokuta o dva řády nižší
106. Pro úplnost soud podotýká, že neopomněl ve světle závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, posoudit okolnosti související s nabytím účinnosti nové hmotněprávní úpravy správního trestání. Dospěl však k závěru, že zákon č. 76/2002 Sb. i zákon o odpadech i po novelizaci provedené zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, stanoví za předmětné správní delikty, za něž byl žalobce v předmětném případě postihnut, shodné horní hranice pokuty, a proto nelze novou úpravu považovat pro žalobce za příznivější.
107. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

108. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. listopadu 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu